

Τα ονόματα της Παρθένου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολλά και διάφορα είναι τα ονόματα, με τα οποία το ιερό συνάθροισμα των εκκλησιαστικών διδασκάλων προσπάθησε να εγκωμιάσει την αειπάρθενο Δέσποινα, θέλοντας να εξηγήσει τις μεγάλες της δόξες.

Ένας την είπε Ήλιο, διότι στεφανωμένη με τις ακτίνες της Θείας Χάριτος, ανάμεσα στα φώτα όλα του ουρανού, περισσότερο αστράφτει.

Άλλος την ονόμασε Σελήνη, διότι για την μεγάλη και υπερθαύμαστη λάμψη, από

τον χορό όλων των μυστικών αστέρων, ως Βασίλισσα προσκυνείται.

Λέγεται Πηγή, που με ρείθρα ουρανίων χαρίτων ποτίζει την Εκκλησία.

Λέγεται Κυπαρίσσι, που με την έμφυτη μυρωδιά, ήταν πάντα μακριά από κάθε φθορά.

Λέγεται Κρίνος, που δεν έχασε ποτέ τη λευκόμορφη ομορφιά, αν και βλάστησε μέσα στα αγκάθια της κοινής δυστυχίας.

Λέγεται ουρανός, ο οποίος ανέτειλε τον Ήλιο της Δικαιοσύνης.

Λέγεται Κήπος κλεισμένος, στον οποίο ο σατανικός όφις δεν τόλμησε να χύσει το θανατηφόρο φαρμάκι.

Λέγεται Παράδεισος, στον οποίο βλάστησε το ξύλο της ζωής.

Λέγεται Όρος υψηλό της αγιότητας, που ποτέ δεν σκέπασε ο κατακλυσμός της προπατορικής αμαρτίας.

Αλλά κανένα από αυτά τα ονόματα δεν είναι τόσο άξιο για την Παρθένο, όσο εκείνο, με το οποίο το Πνεύμα το Άγιο, στο Άσμα των Ασμάτων την ονομάζει, Όρθρο, αυγή. «Τίς αύτη η αναβαίνουσα ωσεί όρθρος; (Άσμα, 1,6).

Και αληθινά πόση ομοιότητα υπάρχει ανάμεσα στην Παρθένο και την αυγή;

Γεννιέται από την φωτεινή Πύλη της Ανατολής, βαμμένο με κροκόκινο χρώμα το πρόσωπο, η ροδοδάκτυλη και φωτοφόρος αυγή, στολισμένη με ρόδα, καλλωπισμένη με άνθη, και στολισμένη με κρίνους.

Γεννιέται και σήμερα από την μυστική Ανατολή, την αγιασμένη κοιλία της Θεομήτορος Άννης η Πορφυρογέννητη Βασίλισσα των αστέρων, η Πάναγνη κόρη, φέροντας στο πρόσωπο τα ρόδα μιας ουράνιας και αμώμητης ομορφιάς. Στο στήθος τους κρίνους μιας αιώνιας και καθαρής αθωότητας, τόσο που φαίνεται ένας έμψυχος παράδεισος των χαρίτων.

Η αυγή γεννά τον λαμπροφόρο Ήλιο, και στη γέννησή του αναπαύονται τα αστέρια, γλυκοκελαϊδούν τα πουλιά, φεύγει το σκοτάδι της νύκτας, η Σελήνη από την ντροπή της σκεπάζεται, και έτσι φέγγει η χρυσαυγέστατη ημέρα. Γεννά και η Πάναγνη Μαριάμ τον μυστικό Ήλιο, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο, και με την γέννησή Του σταματά η πολυθεία των πονηρών ειδώλων.

Τα στόματα των Ιερών Προπατόρων δεν σταματούν ένα θεολογικότατο κελάδισμα μιας ακατάπαυστης δοξολογίας. Αφανίζονται ολοκληρωτικά του παλαιού Νόμου

τα σκοτεινότατα σύμβολα, και η αστήρικτη χορεία των άπιστων με το σκέπασμα της σιωπής, όλη από την ντροπή της σκεπάζεται.

Έτσι η ζοφερή νύκτα της αγνωσίας μετατρέπεται σε λαμπρή ημέρα γνώσεως, ημέρα αναπλάσεως και σωτηρίας. «Τίς αύτη η αναβαίνουσα ωσει όρθρος;». Ω αγία και φωτοφόρος αυγή, εσύ είσαι ο λαμπερός πρόδρομος του Ήλιου της δόξας!

Εσύ η δροσερή αύρα του θείου φωτός! Εσύ ο χαριέστατος αγγελιοφόρος της ευτυχέστατης ημέρας!

«Τίς αύτη η αναβαίνουσα ωσει όρθρος;».

Ηλίας Μηνιάτης